

Ἐστὰ δρό το χέρι να κρατῆ χρυσὲ λιβαριστήρια
καὶ δίχως γρη το κόμματος νὰ κέρη τὰ χατήρια.
Αὐτὸς ὁ κληρονόμος μου κ' ἔκεινο νὰ φορῆ
τὸ κράνος τὸ πολεμικόν, ἀλλ' ὅμως ἀμφιβάλλω
ἂν τέτοιο κράνος εἰμπορῆ σ' ἔκεινο νὰ χωρήσῃ
γυατ' εἶναι τὸ κεφάλι το λιγικὸ πρὸ μεγάλο.

Κι' ἂν' ὄθῃ κι' αὐτοῦ, ποὺ μ' ἔκαναν ἐπάθαινα βραχνῆ,
εἰπέ τους' στὴ μεμόρια νὰ μ' ὄθουνε σὺνάχῃ,
κι' ὁ Κόντες τοὺς παρακαλεῖ
νὰ μὴν ἔθουνε καὶ στὸ κελλί
καὶ τοῦ ζῆτου ῥουσεφῆ,
διορισμοῦ καὶ τέτοια.

Ἐκείνοι μ' ἔκαναν κι' ἐμὲ κι' ἐπάτησα' στὴν πῆτα
καὶ τοῦ μαλοῦ μου γράλασαν τὴν κόντρα τὴν σοφία,
κι' ἔβγαλα καὶ τοὺς θορακάς καὶ τὰ Μακεδονιστικά
κι' ἔγιναν Κόντες ἀσκητῆς κι' ἔβαλα παπαδιστικά.

Κάθε φίλια σήμερα καὶ σχέσις διεκόπη
μ' αὐτοῦ καὶ τὴν Εὐρώπη.
Πολλὰς φορὰς ὑπέμεινα μ' ὄπομονη Ἰωβειον,
ἀλλὰ τὸ παραξίλωσαν κ' ἔβλαξ μεν' στὸ Κοινόβιον.

Ἀνάγκη πλέον ἀπ' αὐτοῦ, κι' ἀπ' ὅλα νὰ γλυτώσω,
μπε γὰ πολυτεύματα ν' ἀκούω κάθε τόσο.
Δὲν εἶμαι Συναγματικὸς, δὲν εἶμαι Μαζακηλός,
καὶ τώρα μὰ, δῦο, τρετῆ,
ἀντίο, τ' ὄγα μὲ πατρίς,
ὁ βίος ὁ πολιτικὸς τοῦ Κόντε πέρνει τέλος.

(Εἶπε κι' ἀμέσως καθηρῶς ὁ Κόντες σιωπῆ
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος τὴν πόρτα το κτυπῆ.)

Θ.— Ποῶς εἶναι,

Σ.— Δὲν μ' ἐγνώρισες;

Θ.— Καλὲ ποῶς εἶναι μ' ἄντρος μου;

Ἰοῦ τὸ φῶς, τὸ φῶς μου, κι' ὁ κύρ' Ἀνάργυρος μου;

Καὶ σὺ λοιπὸν καλόγερος, καὶ σὺ μὲ παπαδιστικά;

Σ.— Ἐστ' ἡ κατάρα τῶπερ, δὲν ἔξερει πῶς φορικιστικά.

Ἄπικαμα, καλόγερε, περισσώματα νὰ βρισκω

κι' ἔκεινο μοῦ φωνάζουνε πῶς παίζουνε Καραϊσκό.

Αὐτὰ τὰ περισσώματα τ' ἀνεπαρκασμένα

ἐγέννησαν, Γεωργάκη μου, τὸν χῆρον καὶ σ' ἔμεινα,

κι' ἔβλαξ κι' ἐγὼ καλόγερος κοντὰ σου νὰ περῶσω...

Θ.— Δὲν πρέπει νὰ φορέσωμε κι' οἱ δύο μὲ τὰ ράσσο.

Μεῖνε τοῦλάχιστον ἴσου νὰ κυβερνῆς τὴν φάρι.

Σ.— Πῆρες τὸν Μεγαλόσταυρο καὶ δὲν σὲ μέλει θῆρα.

Θ.— Ὑπόμεινε τοῦλάχιστον ὡς ποὺ καὶ σὺ νὰ πῆρῃ

κρένια Μεγαλόσταυρο...

Σ.— Δὲν θὰ σοῦ γίν' ἡ χάρις.

Ἄπικαμα, Γεωργάκη μου, νὰ βρισκω θησαυρὸ

καὶ μὲς πεντάρας ἔλλειμα λαχτάρινα νὰ βρῶ.

Δεῖξο με κι' ἔμεινε Κόντε, τὸν ἀπογοητευμένο
καὶ τὸν παρακούραστῆ.

Μοντζαῖς' στῆς οἰκονομίας καὶ στῆς ἄλλαις τῆς δου-
καὶ τὰ γράφω νὰ μὲς ἔθουνε Σιλιανιτικὰς ἐλατὰς [λατὰς
Ἐκουράσθηκα τὸν τόπο νὰ πλουτίζω τὸν μουφλοῦζι.

(Τέτοια λένε μεταξύ των, κι' ἔξ' ὁ Περικλέτος σκούζει.)

Τὴν μῆνη εἶδε, Θεά, τοῦ Νέγρου καὶ τοῦ Ράλλη,
ποῦ παρ' ὀλίγον ντράβαλα καὶ συμφορὰς νὰ βγάλη,
κι' ὄσοι σ' αὐτῆ βρεθῆκαν
στὰ γέλοχα ξεραθῆκαν.

Μὰ ποῶς τοὺς δὴ περιφρονεῖ τοὺς Ἰσπανοὺς σὲ μάχη;
αὐτὰς, ποῦ τώρα βουλευτῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐστὶν ἔλαξ,
ὁ Ράλλης τὸν Φωκίωνα τὸν εἰχε' στὸ ἀμάχη,
κι' ὁ Νέγρης τῆς ρεπούμπλικας' στὰ δυνατὰ τῆς μπῆκε.

Κι' ἐγὼ γελῶντας μὲτ' ἀ μὲ τὰ λόγια τῶν' σημείωσα,
κι' ὁ Ράλλης πίστεως κακῆς τὸν εἶπε τὸν Φωκίωνα,
κι' αὐτὸς ὁ βράβιον μέσα τοῦ σὰν Στρόμπολι, σὰν Ἐκλα,
ἔτσι' στὸν Ράλλη μίλησε κουωντας μὲ καρτέλα:
τὰ γέλια σου τὰ πύλωτα παρακαλὸ σὲ σφάλισα...
κακῆς μὲ λέγεις πίστεως; κι' ὁ Ράλλης τοῦπε: μάλιστα.

Τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Νέγρος μὲ τόνο
τοῦπε: δὲν ὑποφέρεαι κι' ἀργίζω νὰ θυμῶνω,
καὶ τότε— ποῖα ζωγραφικὰ θεάματα λαμπροῦ—
ὁ Δημητράκης' γέλασε κι' εἶπε' στὸν Νέγρη: μπροῦ.

Ἵ Νέγρη; κι' ἡ καρτέλα τοῦ μ' ὄρμην περιστράφη,
κι' αὐτὸ τὸ μπροῦ, τὸ πρόκεινο τρομακτικῆς ἀντάρας,
ὡσὰν τὸ μπροῦ τὸ κλειστικὸν στὰς δέλτους ἀνεγράφη,
ποῦ μὲ φορὰ τὸ ρώνας' στὸν Μῆτρο' Γεωργατζάρας,
καὶ σὰν τὴν μοντζαῖ τὴν γνωστὴν κι' αὐτὸ τὸ μπροῦ θὰ μείνῃ
κι' ἐγὼ θὰ λέω πάντα μπροῦ σ' ὅλη τὴ Ρωμηοσύνη.

(Τῆς προσυχῆς τὸ σήμαντρο σιγὰ σιγὰ σημαίνει,
κι' ἔλλοι πολλὰ περιφρονεῖς
κτυποῦν τὴν πόρτα τῆς Μονῆς
κατάκοποι καὶ σκουρῶποι κι' ἀπογοητευμένοι.
Ὅλους τοὺς παρακούραστους τὸ κρῆτος, τὸ ζητιάνικο,
καὶ κλυμαναῖ; φορέσαι καὶ ράσσο φαρδομάνικο,
κι' ἀπέσω σκούου νηστικοὶ τῶν δρόμων φαρλατάδες:
καλὰ τὰ φαρδομάνικα, μὰ γὰ τοὺς Δεστοτάδες.

(Βλέπω καλόγερο κι' αὐτὸν κι' ἔκεινο τὸν τσοπάνη,
κι' ὁ Κυριακούλης ἐρχεται, μὰ κι' ὁ Δραγοῦμης σθάνει,
στὸ μοναστῆρι' γρήγορος κι' ὁ Καραπάνας τρέχει,
μακρὸς μακρὸς καλόγερος καὶ κόκαλα δὲν ἔχει.

(Ὅμως ἐρχεται κι' ὁ Ράλλης,
ὁ φουρῆζος χρυσομάλλης.

Τὸν ἐκούρασαν κι' αὐτὸν τῆς Βουλῆς τὰ ἔξερικὰ
κι' οἰκαυτάδες καὶ τὰ μπροῦ καὶ τὰ τόσα νευρικά,
κι' ἔβλε μεν' στὸ μοναστῆρι νὰ ξεκουρασθῆ λιγάκι
κι' ἔπειτα κυνῆ ν' ἀρῆσθαι μ' ἄλλοι καὶ μὲ τὸν Γεωργάκη.
Τὸν κυττάδων μετὰ τρόμου τῆς Βουλῆς οἱ καλόγεροι
κι' ἔβλαξ μὰςε μας, τοῦ λένε, πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι.)

Κυτῆ τοὺς κυβερνήτας τῆς ἡ νέα Ρωμηοσύνη
πῶς ἀπεγοητεύσαν κι' ἐφῆρασαν τὸ ράσσο,
κι' αὐτάς τῆς πέτρας συγκινοῦν τοῦ πένθους τῆς οἱ ὀρθῶν
καὶ λέσι: πῶς μονάχη μου χωρὶς αὐτοῦς θὰ δρῶσω;

Πότε κτυπῆ τὸ στήθος τῆς καὶ πότε τὸ κεφάλι,
μὰ ξερωῖνές μὲ φωνή:
μὴν παρακλείς, κυρὰ τρανῆ,
τὸ κάνουν ἔτσι χωρὶς γυατ' εἶναι Καραβάλι.

Καὶ κρηματώσεις σουλακές,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐμπορος γνῶστικος τῶν ἐδῶ μὲ ὄλας τῆς ὀρογείου,
Σωκράτης ὁ παισιγωγὸς ὁ Παπαγεωργίου,
περιφρονῶν τῆς χειμωνιάς τὴν φρίκη τὴν ἀγρίαν
ἀτρήματος κι' ἀπτότης φωνῆς στὴν Ἑσπρίαν
πρὸς νῆον πάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο γνωστοτάτων
αὐτοῦ Καταστῆματων,
ποῦ' στὸ Στάδιον τὴν ὀδὸν κἄνου σοῦξε μεγάλο,
τὸ πρῶτο δῶδεξ' ἀρθῶδες, σαργαντατρία τέλλο.

Ἐβῆκε τῶν Ἠθοπειῶν τὸ πάγκλον δελτιον
πλήρες εἰκόνων γλαφυρῶν κ' ἱστοριῶν παντοῦων.

Ὅλαις ἀπόψῃ κι' ὄλοι σας μὲ σφρίγγος φλογερῶν
πετῆτ' στὸ Πειραιτικὸν Συνδέσμου τὸν χορὸν.